

L'ESPORT I JO (I LA SORT QUE TINC)

Era un dia qualsevol del mes de maig, un dia assolellat, la Virginia prenia un cafè a la terrassa d'un bar, fent temps fins que obrís la botiga. Sense adonar-se va començar a escoltar la conversació de dues noies que estaven assegudes a la taula del costat.

Una d'elles explicava a l'altre:

- Estic anant al gimnàs, hem tinc d'aprimar, aviat arribarà l'estiu i no tinc res que em vagi bé. Però acabo molt cansada d'anar i tornar total per estar mitja hora al gimnàs a la setmana, ja que no dispo de més temps.

L'altre li deia:

- Jo també hi vaig però no se durant quan temps ho podré fer perquè econòmicament no em va gaire bé.

Les noies després d'estar parlant durant una bona estona, sobre el gimnàs i la gimnàstica van marxar, i la Virginia mentre acabava el cafè es va posar a pensar:

- tinc molta sort, l'esport i jo anem junts a tot arreu: de bon matí m'aixeco aviat, faig els llits, preparo nens, em dutxo, preparo l'esmorzar. Després sortim cap l'escola, un quart pis sense ascensor. Vaig a comprar, torno cap a casa, pujo carregada al quart pis. Faig el dinar, la bogada i torno a baixar les escales per anar al treball. Vint-i-cinc minuts caminant hem separen de la feina, no tinc cotxe, però no em fa falta ja estic acostumada. Treballo amb nens petits. Lògicament els agafes a coll, jugues amb ells i després de tres hores, vint-i-cinc minuts més per tornar a casa. Una vegada he arribat: dino i corrent torno a sortir, quatre pisos cap avall, recullo els nens de l'escola i els porto a fer extraescolars, quan surten jugo una estona amb ells, els banyo, faig el sopar... i una vegada els nens estan dormint i m'assento al sofà m'adono que estic realment cansada no tan sols físicament, també mentalment. Però aquest cansament val la pena.
L' esport i jo anem junts a tot arreu.

Virginia Valero Colasa